opusdei.org

Komentar Evanđelja: Isus u pustinji

Evanđelje Prve korizmene nedjelje (ciklus B) i komentar.

Evanđelje Mk 1, 12-15

U ono vrijeme: Duh nagna Isusa u pustinju. I bijaše u pustinji četrdeset dana, gdje ga je iskušavao Sotona; bijaše sa zvijerima, a anđeli mu služahu.

A pošto Ivan bijaše predan, otiđe Isus u Galileju. Propovijedao je evanđelje Božje: »Ispunilo se vrijeme, približilo se kraljevstvo Božje! Obratite se i vjerujte evanđelju!«

Komentar

Danas slavimo prvu korizmenu nedjelju i razmatramo Gospodina kojeg Duh Sveti vodi u pustinju, da se tamo moli i posti četrdeset dana. Marko je vrlo lakonski u svom prikazu Isusova vremena u pustinji. Ne piše o tri vrste kušnji koje je Isus prošao prema ostalim evanđelistima; jednostavno kaže da je „bio u pustinji četrdeset dana dok ga je Sotona napastovao".

Površnim pogledom netko bi se mogao zapitati zašto Isus koristi priliku da bude testiran. Zapravo, paralelni prikaz Mateja potvrđuje da je Isusa „Duh odveo u pustinju" upravo „da bi ga vrag iskušavao" (Mt 4,1). Nadalje, bilo koji Židov vjernik svog vremena znao je biblijsku priču o pustinji, đavlu i iskušenju (usp. Lev

16,10). Ali bez obzira na sve, Isus ide tamo.

Ova nas epizoda uči da je Isus, a ne vrag, taj koji preuzima inicijativu u borbi između dobra i zla. Otkrivenje također potvrđuje da su Mihael i njegovi anđeli ti koji započinju borbu protiv vraga da bi ga pobijedili (Ot 12,7). Isus ide naprijed, s vremenom intenzivne molitve i posta. I upravo u tom okviru napora i svetosti života, vrag je prisiljen okrenuti se; za njega je to nepovoljan okvir, a ne obrnuto.

Današnja scena pokazuje nam da je stanje djece Božje otkrivene u krštenju u Jordanu - "Ti si Sin moj ljubljeni" (Mk 1,11) -, daleko od toga da nas povuče iz zla i grijeha, u stav bijega i straha od poraza, već suprotno - vodi nas upravo do preuzimanja inicijative u borbi, hrabrošću i pouzdanjem u milost, jer smo djeca Božja. Ne radi se o pouzdanju u vlastite snage ili

nepromišljenosti namjernih ulazaka u ono za što znamo da je povod da griješimo. Umjesto toga, radi se o tome da se ne branimo u svom nastojanju da se ponašamo kao Božja djeca, na koju Otac gleda sa zadovoljstvom, unatoč svemu, jer je i sam poslao svoga Sina da postane Čovjekom.

Sveci su uvijek živjeli s tim pozitivnim i aktivnim osjećajem borbe, jer nisu gledali sebe, već Krista, koji se borio i pobijedio za njih. Sveti je Augustin izrazio ovu istinu ovako: „Krista je napastovao đavao, a u Kristu si ti bio kušan jer je Krist uzeo tvoje tijelo i dao ti svoje spasenje, uzeo tvoju smrtnost i dao ti svoj život, uzeo ti ozljede i dao ti časti, a sada uzmite svoje iskušenje da biste sebi priuštili pobjedu. Ako smo bili kušani u njemu, pobijedili smo i đavla u njemu."[1]. Stoga nam Isus daje primjer na početku

Korizme i uči nas da preuzmemo inicijativu u svojoj kršćanskoj borbi.

A očit način da se krene u borbu jest odvojiti vrijeme za molitvu, bez obzira na našu osobnu situaciju ili stanje; unatoč mnogim razlozima koje lijenost, pragmatizam ili strah izmišljaju u želji da ponište te trenutke meditacije. Logično je da se, kad odlučimo slijediti Učiteljeve stope, u našim životima pojave kušnje i iskušenja. Ali to nisu znakovi da borba ide po zlu ili da je naša molitva besplodna, upravo suprotno. Najiskušavaniji su obično sveci jer, kao što je rekla sveta Terezija od Isusa, "izdajica zna da je izgubio dušu koja je ustrajna u molitvi" [2]. Zato nas vrag nastoji ispuniti propustima i lažnom poniznošću kako bismo prestali moliti i izgubili inicijativu u borbi. Jer mu je klima molitve uvijek nepovoljna.

[1] Sveti Augustin, komentar na psalam 60.

[2] Sveta Terezija od Isusa, Život, 19.5.

Pablo M. Edo // Photo: Alex Azabache - Pexels

pdf | document generated automatically from https://opusdei.org/hr-hr/gospel/evangelio-primer-domingo-cuaresma-ciclo-b/ (13.07.2025.)